



LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.



DOS GANXOS.



¿Quí es lo quefe?
Al principi deyan: l' un es lo bras qu' executa, l' altre es lo cap que concebeix. L' un es l' home civil de talent; l' altre es lo militar afortunat. L' un té l' dó de l' idea; l' altre l' dó de la acció.

Aixó mateix, ab aquestas ó diferents paraulas ho repetia l' home de l' espasa en plé Congrès, y anyadia:

—Si cada hù de nosaltres per sí sol ha pogut tant, ¿qu' es lo que no podrém anant tots dos plegats, marxant á una, pensant d' acort y consagrarnos á una mateixa idea?

Y á mi se m' acudia alló tant sapigut: ¿Qu' es lo qu' enganxa més que un ganxo? Dos ganxos.
¿Qu' es lo qu' enganxa més que un conservador? Dos conservadors.

¿Qu' es lo qu' enganxa més que en Cánovas sol ó en Martinez Campos sol? En Cánovas y en Martinez Campos plegats.

Aixó es lo que jo pensava y aixó mateix es lo que pensavan molts.

Pero l' temps passa y la Joana balla. Los adverteixo, per lo que puga convenirlos, que aquesta Joana professa ideas democráticas, y per aixó balla de alegría, á medida que l' temps passa.

Sí, balla de alegría... ¿Y cóm no ballarhi si no es cert alló que temiam, si no es veritat, ey, tractant-se de conservadors, que dos ganxos enganxin més que un ganxo?

¿Quín gust que donava llegir aquests dias los periódichs conservadors liberals! ¿Quín gust sentir aquell concert d' orgas desafinadas! Per supuesto: ¿com que aquellas orgas tocavan en honor de la democracia!

Un periódich de oposició va tenir la idea de preguntar:

—Diguéu conservadors liberals ¿quí es lo vostre gefe?

¿S'es vist una pregunta més indiscreta! Ni tirar una pedra dintre un bassal de granotas.

Un periódich respon:—Es lo gefe del govern; ¿quí ha de ser sino en Martinez Campos?

Un altre contesta:—Sí, tot seguit! ¿Quí ha format lo partit conservador? ¿Quí l' hi ha donat vida? ¿Quí l' ha organitzat? ¿Quí l' manté en tot lo seu carácter? ¿Quí l' tréu de compromisos en las situaciones més pelagudas? Lo gefe del partit conservador liberal no es altre que 'n Cánovas del Castillo.



JOSEPH LLOBET Y ROIG.

Presumpto autor del horrible crim del carrer de la Paloma.

Un tercer exclamava:—Jo seré del que governi: ¿mana en Cánovas? ¿De 'n Cánovas! ¿Mana en Martinez Campos? ¿De 'n Martinez Campos!

Y deya un quart:—Lo general Martinez Campos com á general es sobresalient; com á president del Consell de ministros es bueno; are com á gefe de partit, *suspensio*.

Y un quint periódich, ab las lletas totes alteradas, cridava:—¿Ahónt era en Cánovas quan lo de Sagunto? ¿Qué deya en Cánovas, mentres en Martinez Campos ab perill de la vida alsava l' trono de D. Alfonso? Calléu los qui no podéu sufrir que s' evocin ciertas memorias.

Tal es l' algarabia conservadora. Y nosaltres repetim:

—Apá, manos, diguen ¿quí es lo vostre gefe?

Es l' un ó es l' altre, segons los recorts ó las esperansas de cada hù; pero siga l' un siga l' altre, sempre n' hi haurá un que volent serne no 'u será, y tal vegada algun dia fins sigan dos los que 's trobin al mateix cas.

Aquest es l' aspecte que avuy presenta la conciliació conservadora: aquesta conciliació ha degenerat en *acte de conciliació*, ó millor dit encare, en judici de faltas.

Y respecte á principis, ni ells se 'n preocupan gaire, ni nosaltres tampoch: los únichs principis que 's donan alguna inquietut son los de la taula del presupuesto.

Pèl demés ja 'u veuen, las qüestions se ventilan tirantse 'ls plats pèl cap: ¡ja era horal...

Vostés dirán:—¿Pero perquè fan aixó? ¿De qué vé?

Es molt senzill: vé de que mentres los uns fan, los altres escupan.

P. K.

MORT DEL DIMONI.



«Nosaltres som bastant aficionats á regirar antiguallas.

L' altre dia miravam una colecció del *Barcelonés*, y en lo número corresponent al dia 18 de Agost de 1851, hi llegiam lo següent cas:

«De la *Gaceta dels Tribunals* de Florencia del dia 11 de Juriol, copiém lo que segueix:

«Lo nostre corresponsal de Pisa nos diu ab fetxa d' ahir:

«Hi havia en aquesta ciutat dos joves corsos que vivian junts com á germans. Un d' ells estava malalt de cuidado, á punt de morir. L' altre li feu saber lo perill en que 's trobava, preguntli que 's preparés cristianament; á lo qual contestá l' malalt d' acort, y ab heróica y cristiana resignació.

«Vá demanar un Sant Cristo, y feya esborronar sentí l' pobre home demanant á la imatge de Dèu, perdó de sas faltas.

«Més tart, s' aparegué un capellá que sabent lo seu estat, volia darli l' consol de la religió.

«La entrada d' aquell sacerdot, vá alarmar al malalt y al amich que l' assistia. Aquest vá preguntarli qui l' havia cridat... A la seva resposta vá replicar l' amich, qu' era inútil, que ja se 'n podia tornar, etc., fins que l' malalt que sentia l' diálech, hi prengué part dientli:—Vágisen, y deixim l' ánima quieta: jo moro com á bon cristiá... m' he confessat ab Dèu que tinch ab mí, y que crech que no 'm deixaré, tota vegada qu' es lo pare de tot quant hi ha sobre la terra.

«Lo capellá vá anarsen; y una vegada sols lo malalt digué á son amich:

«—¿Me promets lo que vull demanarte?

«—Sí, respongué l' altre, pero tranquilisat, no t' enfadis: lo teu estat requereix calma.

«—Jo soch cristiá com tú sabs, y sentiria que una vegada mort se 'm negués la terra sagrada. Per amor de Dèu no 'm deixis, fins que 'm tingas soterrat junt ab los meus pares.

«—¿No demanas res més? Donchs bè, ho fare.

«En lo mateix dia morí l' malalt, y sas ordres foren exactament complertas.

«Enterrat al dia següent, arribá la nit, y ab ella la tristesa del desconsolat amich que no podia acucar l' ull pensant ab lo company que havia perdut després d' assistirlo durant sa llarga malaltia. ¡Pobret! exclamaba, ha mort ab tot son coneixement!

«En aquell moment, sentí un soroll de cadenas, un rumor estrany: trucaren á la porta, y al obrirla... vejí un cos més estrany encara, cubert d' un mantell blanc, que s' adelantaba poch á poch, sense parlar. Veure'l, pendre una pistola de demunt de la taula, y apuntarla al pit del fantasma, fou obra d' un moment.

»—¿Qué buscas aquí? li digué. Si ets lo dimoni, tornaten ó t'envio al infern.

»Lo fantasma, no'n feu cas, y un tiro disparat á un pam de distancia lo deixá fret y estés.

»La policia austriaca acudí als crits dels vehins, y trobaren un home mort cubert ab un mantell blanch, y un home viu que se'l miraba estátich, ab una pistola descarregada á la má.

»—¿Qué ha sigut aixó? li preguntaren.

»—Res de particular, respogué 'l matador: jo, que he matat al dimoni.

»Reconegut lo cadávre, resultá esser lo campaner de la iglesia, qu'era pare de quatre fills. L'autoritat austriaca, no trobant causa al matador, lo deixá libre. La autoritat toscana, ó sia la civil, li feu carrecs per tenir una arma prohibida.

»Aixís s'expressaba la *Gaceta dels Tribunals* de Florencia...»

* *

Segueixen alguns comentaris del *Barcelonés* que 'ns guardarem de copiar, com un gat d'escaldarse: puig si en lo any 1851 se deyan certas cosas, ara se'n callan certas altres.

¿Los ha agradat l' historia?

Donchs ja'u veuhem: aixó de las fantasmas, y de las ánimas en pena ja vé de una mica lluny.

Ultimament s'han vist casos semblants aquí á Espanya, y encara que no han acabat de una manera tan trágica, no per xó han pogut lograr sempre lo seu objecte.

Contra aquestas farsas, lo millor remey es una bona pistola.

Si es lo dimoni qui 's presenta ¿volen més ganga que la mort del dimoni?

A. E.



A coneixen lo crim horrible comés lodissapte en lo carrer de la Paloma, ó á lo menos aquest fet abominable ha sigut la qüestió de que s'ha parlat més durant la present senmana.

Un home desnaturalisat assassina á una pobre nena de uns vint anys, albergada á casa seva en tant que busca collocació, morta l'hi obra 'l ventre, l'hi arranca las entranyas qu'encara devian estar palpítants, las tira al comú y luego desquartisa 'l cos y 'l tanca dintre del mateix bagul de la roba de la pobra minyona.

Y després de netejar la sanch del enrejolat, se posa á esmorsar tranquilament.

¿No es tot aixó horrible, espantós, abominable?

Lo criminal fins ara ha pogut escapar-se, pero se'l persegueix activament.

Nosaltres volém facilitar en lo que poguem la seva captura, y al efecte en lo present número hi trobaran lo seu retrato.

Es un home vulgar, se diu Joseph Llobet y Roig, es natural de un poble de la vora de Cervera, y ha estat á presiri per haber robat un remat y haverlo dut á vendre á la fira de Montblanch.

Trobanse á la presó de Cervera, vá amotinar als presos intentant una escapatoria. També ha estat en la presó de Tarrasa, en qual jugat se'l hi seguia una causa.

Al cometre 'l crim, feya poch temps que havia tornat de presiri. Es casat y fill de una familia molt honrada y molt de bé.

Alguns han suposat que 'l Tersó venia á Espanya á menjar-se un bon sou ab lo títol d' infant.

Encare que la cosa es lógica dat que hi ha tants y tants carlins que menjan sou, no creyém qu' estigan tant degradats los conservadors liberals.

Ja van dos vegadas que s'ha dit habia sigut prés l'autor del crim del carrer de la Paloma no sent sert.

Per últim se traslada á París la Cámara francesa. Fins ara 'ls diputats havian de anar á Versalles, distant de París si fa no fa com Vilasar de Barcelona, y en vista d' aixó un periódich ha tret los següents cálculs.

Durant 9 anys s'han fet 1,800 sessions, y á viatge de anada y tornada per sessió, s'han fet 3,600, viatjes de 23 kilómetros de llargada.

De manera que s'han recorregut 82,800 kilómetros, qu' es com si diguessim donar dos vegadas la volta al mon.

Sumat tot lo temps que ha perdut viatjant cada diputat, resulta nada menos que set mesos y mitx.

* *

La Cámara, al tornar á París fá una gran economia de temps, y ja es sabut que en las repúblicas lo temps es or.

Y no digan que la llibertat corri cap perill funcionant las Cámaras dintre de la capital. A n' aixó respondrem ab en Wadhington: —Ja s'ha acabat lo temps en que 'ls problemas se resolguin ab lo moti; avuy s'han de resoldre ab la papeleta electoral.

Al Ferrol s'ha inaugurat lo *dique de la Campana*. Ja venhen que no més pèl títol ha de serns simpátich.

Donchs també 'ns ho es pèr un'altra cosa: l'inginyer que ha dirigit aquesta obra es catalá, fill de Valls, y 's diu Comerma.

Los de la situació 's donan l' enhorabona per una obra tan important; pero haurian de recordar una cosa, que un' obra tant important vá ser concebuda y comensada per un govern ilegal.

A veure quantas cosas com aquesta deixarán comensadas los governs legals, perque pugan terminarlas algun dia las actuals oposicions de tota mena.

En un periódich de Madrid hi trobo 'l següent sueltó:

«Los conservadors tenen dos grans ideas: un interior que consisteix en reventar de un cop d' estaca á tot vitxo vivent que molesti, y un altre d' exterior que consisteix en aguantar los cops d' estaca de tots los qui vulgan reventarnos.

«Aquests dos ideals s' enclouhen en dos, viure y menjar en pau y gracia de Deu.»

Ni las formigas son com los pares jesuitas. Los treuhen y tornan; los segan y rebrotan. Pertanyen á aquellas herbas que may moren.

Alguns frares, algunas monjas han alsat sos convents en terrenos baratets del Ensanxe: ells no. Ells, á pesar de totas las persecucions granejan sempre, y han triat uns terrenos en la cantonada dels carrers de Caspe y de Claris, ahont volen construhir un colegi per fer la guerra al colegi del Bisbe.

Molts n'hi ha que s'alarman al veure la prosperitat clerical; mes jo francament me'n alegro. Tots ells com las abellas fabrican los panals.

No 'ls molestín, que al seu dia no faltarà qui vaja á treurer las brescas.

A Llorona (prop de Tortellá) lo rector, deixant la feyna, va bofetejar á dos feligresos alts com uns Sants Paus, perque á dintre de l' iglesia enrahonavan.

Segons nostras noticias los feligresos l' han citat á judici de faltas.

Molt celebrarem que 'l jutje l' hi aplaqui 'l geni, perque ab la bona vida y enfadantse, seria molt fácil que un tant valent sacerdot agafés una feridura.

A Cardona succeheix aquest any lo mateix que l' any passat: los empleats municipals no cobran los seus atrassos.

Y apesar de tot, l' Ayuntamiento ja té 'ls quartos recollits per pagar los bons que 's correrán lo dia de la festa major.

Se tracta de un ajuntament molt digne de la vila que administra: un ajuntament de aquest tenor es més salat que las mateixas salinas!

¿Ja han vist lo nou invent? ¿Ja han vist lo *Velógrafa*?

Vagin á la botiga d' efectes d' escriptori del carrer de la Tapineria, número 18. Se tracta de un aparato per obtenir en menos de 5 minuts cent copias de qualsevol original, ja sigan cartas, facturas, dibuixos, planos, música; en una paraula, tot lo que 's trassa ab la ploma.

¿Son comerciants? Donchs no poden prescindir del *Velógrafa*. ¿No son comerciants? No hi fá res. ¿Qui no necessita molts vegadas treure varias copias de lo qu' escriu? Per exemple: si festejan á 100 xicotas, ab una mateixa carta pagan á totas, y ab cinch minuts están llestos.

Dissapte en un carrer molt céntrich de Barcelona, en lo carrer Nou de Sant Francisco, al costat mateix de la capella del Sant Esperit, rodejat de canyas verdas va sortir un rétol que deya:

«AQUÍ TROBAREU EL POU DE LA MARE DE DEU DE LA FONT DE LA SALUD.»

Al fondo de la porta s'hi troba una taula d' aygua y anís.

¿Aixís comensan molts miracles! Per un grá d' anys. L' anís vá rodolant y al cap de algun temps se torna una bola, que ni siquiera pot passar per la

porta de cap iglesia, perque 's torna tant grossa com la bossa dels qu' explotan la credulitat del públich.

Al Tívoli s'ha estrenat la sarsuela *De la terra al sol*. Es un viatge algo llarch, en tres actes, escrit per en Campmany y en Molas, posat en música per en Manent y exornat per en Soler y Rovirosa.

No tinch espay per ferne un judici crítich: lo millor es que vajin á veure'l. Crech que l' Ignaci encare s'ho estimara més.

* *

Al Español s'ha estrenat la sarsuela catalana *Per retrocés*. La companyia castellana ha pagat aquest tribut de carinyo á Catalunya.

Respecte á l' obra tampoch ne dich res, perque si la desalabava parlaria en sentit contrari de lo que han dit tots los periódichs que se'n han ocupat, y si l' alabava, com que soch part interessada, diarian que faig l' article y que l' obra no té parroquians.

Vaja, fassin lo mateix que ab la sarsuela *De la terra al sol*, *amminse y vájinta á veure*.

LA CAMPANYA ADMINISTRATIVA.

(RECALLS DE PERIÓDICHS.)

«Are que ab las Corts tancadas
»la discusió s'ha acabat,
»y ara que á la fi han quedat
»las lutas apaciguadas,
»noste govern ab ma activa,
»sens res que l' hi fassi nosa,
»empendrà una profitosa
»campaña administrativa.
»Lo país collirà aviat
»lo fruyt d' aquesta campaña.»
(La prensa d' ordre d' Espanya á últims del mes passat.)

«Tenim noticias d' Enguera
»d' una gravetat molt séria.
»La escassés y la miseria
»s' extenen de tal manera
»que no se sent més que 'l clam
»de la gent que sucumbeix
»y per totas parts cundeix
»un móstruo espantós: la fam.
»Un gran candal de paciencia
»té 'l nostre poble per ara:
»¿l' hi durará molt encara?»
(Las Provincias; de Valencia.)

«A Tolosa s'han reunit
»los fabricants de paper
»emilitant tots lo parer
»de que sa industria ha finit
»si no la ajuda un fort bras.
»—De Málaga están dihent
»que intenta l' Ajuntament
»posá un impost sobre 'l gas.
»—Escriu lo corresponsal
»del Ferrol qu' ara per illá
»s' ha apujat lo pren del pá.»
(Del diari *El Imparcial*.)

«Una carta de París
»que un diari ha publicat
»nos revela una vritat
»que no agradará al país.
»Diu que ab tant y tant parlar,
»may com al present instant
»s' ha presentat més tirant
»la qüestió d' Ultramar.
»—Ahir tingué lloch un robo
»de regular importancia.
»¿Alabada vigilancia!...»
(Del periódich *El Globo*.)

«Si la nova qu' hem sentit
»resulta justificada,
»podrém veure altra vegada
»á un patriici disingit.
»La noticia no es estranya:
»lo sempre estimable vell,
»lo sábi bisbe d' Urgell
»tornará mol prompte á Espanya.
»Lo govern farà molt bé
»autorisant la vinguda
»de persona tant volguda.»
(Del diari neo *La Fe*.)

«De las cinch fábricas fortas
»que á Sant Andren funcionavan
»y á mitj poble feyna davan,
»atòres han tancat ja las portas.
»Dos mil obrers que han quedat
»sepultats en la indigencia
»no tenen més subsistencia
»que 'ls socorros del veynat.
»Cada dia se 'ns allunya
»la vida y lo movimient,
»y 'l malestar va creixent.»
(*Gaceta de Catalunya*.)

«... Sembla cosa decidida, segons se diu ja per clà, que 'l Sr. Silvela va cap a Viena desseguida no a mijns del mes vinent, ni es que avants no pot anarhi, ni d' embaixadó extraordinari »pera últimà 'l casament. «... Si la premsa no s' enganya hi haurà festes y alegrías »quan arribi aquells dias » (Correspondencia de España.)

¿Qu' es aixó? La còpia viva de nostra situació hermosa: es lo fruyt de la famosa campanya administrativa.

C. GUMÀ



Un periódich de Madrid diu que don Salvador Sabater germà de D. Ignasi senador, está declarat en quiebra com a deudor del Estat, y que 'l mateix senador D. Ignaci está sufrint la mateixa malaltía.

Y exclama:— ¡Quin parell de Sabaters! Pero jo dich:—Ja se sab, en aquest país lo sabater sempre es lo qui va més mal calsat.

Al manicomio de Sant Boy se publica un periódich titolat *La Razon de la sin razon*.

Aseguran que 'ls boigs l' escriuhen: en ell hi he llegit lo següent sueltó:

«Un jove metje escribia á sa familia que l' hi enviés roba. Per si'l bagul era massa gran encarregava al efecte de que la roba no's rompes, que omplissen los vuits ab llangonissas, botellas de cognac y de champagne, cigarros de l' Habana, tabaco picat, algunas latas de conserva, almíbars y confituras.»

Una pregunta al doctor Pujadas:—¿Y á un home aixís lo tenen per boig?

Me sembla que poden obrirli las portas del manicomí sense cap perill: un home aixís ja pot anar tot sol.

Vaig á proposarlos un problema:

Averiguin quin individuó hi ha al actual Ajuntament que tingui un apellido ab quals lletres se pugan compendre 'ls mots següents:

Part.—Torna.—Rato.—Fonda.—No.—Nota.—Dona.—Fa.—Front.—A dorno.—Toro.

Barrini Sr. Canons!

Sobre 'l crim del carrer de la Paloma varem sentir un xiste, porque 'l mon es aixís, fins busca la part cómica d' aquestas cosas tan aterradoras.

Un deya:

—Després del crim, l' hi preguntavan al assessí. Digas, infame, qué n' has fet de l' Angeleta? Y l' assessí responia:—Ay ay, n' hi fet quartos.

S' están fent recomposicions al pont de Alcolea. ¡Hola! ¿Ha de passarlo algú?

Lo pendó principal que portarán los pelegrins que van á Lourdes es de color de castanya.

Bèn mirat es lo color més apropiat

¿N' han rebut tantas de castanyas, los pobrets!

Are 'l govern s' ha proposat que cada any los conservadors l' hi envihin una memoria exposant tot lo que ocorri en la provincia.

¡Vaja Sr. ministre! Memorias á la senyora!

Un periódich parla de un llibre titolat: *Higiene de la Infancia*, en qual llibre s' hi llegeix lo següent:

Tambien el agua clara es alimento necesario, preciso y saludable.

¿Se figuran que aquest llibre es dedicat á la infancia? Cá, no senyors: los mestres se 'l farán seu.

Are recientment ha sortit un insecte que ataca la patata.

Ja no hi ha aliment que no tinga el seu insecte: la vinya la filoxera, lo blat la llagosta, la patata la dosifera.

Tot t' 'l seu insecte destructor... menos los ajuntaments conservadors!

Alguns diuhen qu' en Martinez Campos es lo brás dret de 'n Cánovas.

No 'n sé; pero 'm sembla que quan D. Anton vá caure del poder, se 'l vá desllorigar, perquè lo qu' es are ja no pot manejarlo.

L' *Eco del Cardener* de Manresa publica la següent recepta per fer un bon jesuista.

«S' agafa, diu, una retorta gran com un confessorari, s' hi fa acostar á un jove que no siga dels més bestias y després de certas preparacions se 'l fá trasladar á un laboratori gran com la cova de Sant Ignaci, per exemple. Allí se 'l tracta per medi dels disolvents que tingan la propietat de dissipar lo carinyo á la patria y á la familia; se l' envia luego á llunyanas terras, se l' hi donan certas instruccions que per lo secretas no las sabem totas, y aquí tenen lo jesuista fet y dret.»

Un periódich de la situació diu: «Tenim tot lo que necessitem: pau, ordre, respecte á las lleys y prosperitat.»

Si, efectivament: la pau que 'ns deixan los recaudadors de contribucions; l' órdre que reyna en la direcció de la Denda; lo respecte que tenen á la llei totas las autoritats, y sobre tot aquella boca nostra que cada dia prospera més porque cada dia son los badalls més fondos y més oberts.

—Escolti D. Marcelo, vosté que 's dedica als estudis filosófichs ¿quina opinió te formada de la última enciclica del Papa restaurant la filosofia de Sant Tomás?

—Vaig á contestarlhi. Me sembla massa heroicitat per part del catolicisme. Presentarse á la batalla armat ab casco y corassa, adarga y ballesta, es á dir ab armas de la Edad mitjana, quan la filosofia moderna dispara ab canó Krupp, ¿qué vol que l' hi diga? 'M sembla que aixó es ocasionar víctimas inútils.

Una noticia: Lo Sr. Fontrodona t' de sortir si no ha sortit ja per Carlsbad (Austria), á pendre las ayguas.

Es molt estrany que se 'n vaja tan lluny tenint tant aprop las ayguas de Moncada!

A Sabadell se mor' un subjecte. Per las sévas ideas y per las de la seva familia acordan enterarlo ab molt aparato, cotxe y bagul magnífichs, pero no més que ab un capellá.

Lo vicari Mossén Sallent (a) Basquinya va anar á la casa á moure un escándol á la familia, dihent que Déu no fá cas de baguls ni cotxes de lujo sino de las oracions de la comunitat de Sabadell.

Figúrinse quinas oracions serán aquestas, que quan han de anar á un enterro, segons de quí 's tracta s' ho fan pagar per endevant!

No sé per xó si ab los capellans succeheix lo mateix que ab los músichs, que segons diuhen «músich pagat no fá bon só»



Trobo á la torre á D. Ventura, antich botiguer que s' ha retirat ab las ganancias. Es al jardí y cava. Cada gota que l' hi cau sembla un sigró

—Ventura, l' hi dich ¿y aixó?

—Home, 'm respon, després de 20 anys de treballs, b' 'm sembla en nom de Déu que ha arribat l' hora de que pugua reposar una mica aquí á la torre.

Ja 'ls ho hi dit, cavava y cada gota que l' hi queya semblava un sigró.

Un fulano venia de veure funcionar lo fonógrafo en companyia de la seva senyora, y aquesta l' hi deya:

—¿Aixó es una cosa tant extraordinaria? ¿Aixó es lo que tú ponderavas?—En sustancia ¿qué ha fet? No ha fet més que repetir lo que l' hi deyan.



A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.^a—Ampollas.
2. ID. 2.^a—Ventura.
3. ENDEVINALLA.—Goma.
4. MUDANSA.—Lola, sola, bola, cola.

5. PREGUNTA.—El sol.
6. CONVERSA.—Mapa.
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Marianas Mariana Marina Maria Aram Nas.*
8. GEROLGÍFICH.—*Lo mal de cap lo menjá 'l bat.* Han endavinat totas las solucions los ciutadans J. Delpuig y J. G. Cansó. 6 Caxis y Et negra; 4 Noy de Sucre y Pepet Lanos; 3 E. Sanpons y 2 Guilla.



XARADAS.

I
Tot guardant la prin a dos la vinya dos hu l pagés y treballa y dos y tres dant probas de bon espós. Ab lo des sempre al costat en sent á la mijdiada sol menjarse una arengada ó un tall de tot estufat.

PERDIS JUISSEME.

II.
Ab ua hu qu' era molt gros lo noy de la pastissera xafá una tot de manera qu' un digué: sabia y dos qu' es pitjé que la hu tercera.

POCA CAMA.

SINONIMIA.

Lo meu tot va pels cafés lo meu tot es pels jardins y lo meu tot es la nena que jo vull qu' es casi ab mí.

UN URGELLÉS.

ANAGRAMA.

Un lu vaig aná á comprar per un dos que dorm á casa y sent molt tres la Tomasa bastant quart me l feu pagar.

ROMBO.

Substituir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.^a ratlla una lletra; la 2.^a lo que tinc cada dia; la 3.^a un poble; la 4.^a lo que tots tenim y 5.^a una lletra.

J. TROPENO.

TORTURA CEREBRAL.

Un home agafá un conill per la pell y li tragué pel. ¿Me sabrian dir que quedá de la dita pell?

FRANKE LLECH.

CONVERSA.

—Martí, á quant va la taronja.
—Cara; á duro la ma.
—Taronja tan cara no fá per casa.
—Ja ho crech! Pero que farás?
—Me 'n aniré á...
—Ahónt?
—Ja ho hem dit entre 'ts dos.

PILOT DEL MASNOU.

Geroglífich católich, apostólich y castellá.

1/2 xavo.

Per la senyal de la santa creu...

SIMON OJERAN.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'l ciutadans S. Granollers, E. Sanpons, B. Romo y M. Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Momordica, Eleuterium, Pere Gran y Mas, S. Y. Cuadras, Arivor, Guilla, J. Orraug, J. X. C. y Un Prussia. Ciutadá F. P. V. Insertaré un epigrama.—Jesé Ferret Basa: Serveix la conversa y la combinació.—Un pilot del Masnou: De tot lo de vosté no aprofitaré no més que un geroglífich.—Coxis: Anirá la mudansa.—Et negra: Idem lo logogrifo.—Noy de sucre: La combinació serveix.—Pepet Lanos: Está bé.—B. S. del Vendrell: Anirá poca cosa.—Nen nou: Ne parlarem.—P. D. C. Vagi á n' els diaris locals.—M. P. B. Gracias per las noticias.—Sr. Fiscal d' imprenta: Sentim la denuncia per vosté y pel periódich.—C. Boner: No las veném.—Sebastiá Gomila: Insertat.—Isack: No l' enteném.—Un pilot del Masnou: Gracias porque 's recorda de nosaltres desde tan lluny.—Esquerdat: Vingan coleccions millors.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 22.

ARMONIAS CONSERVADORAS.



¿En qué quedem? ¿Quin es lo quefa?